

Bouda na Le Penovou, Švédsko v plamenech. **A policie, která neubrání ani sebe. Ben Kuras** **seknul**

- CZ24 News | 22. dubna 2022

EU: EU je maňáskové divadlo a to se projevilo i na Ukrajině, myslí si spisovatel Benjamin Kuras. Ale má dost sil na to, aby se vměšovala do francouzských voleb skvěle načasovaným obviněním Le Penové, které tento krok může přihrát našťvané voliče. Kuras také komentoval málo mediálně probírané nepokoje ve Švédsku, mimo jiné i plánované pálení Koránu. „To zapálení se mu podařilo jen v jedné čtvrti Stockholmu, do některých dalších se už nedostal nebo si tam netroufl při zjištění, že policie neubrání sebe samu, tím méně jeho,“ okomentoval politika, který ho plánoval. V hledáčku má i firmu Disney.

Podraz EU na Le Penovou, řádění demonstrantů ve Švédsku, protesty proti úchylářství firmy Disney. Ale aktualizujme si nejprve vývoj ukrajinské války. Jak vnímáte poměrně rozšířený názor, že Západ, včetně tedy Česka, neměl Ukrajině dodávat zbraně a místo toho usilovat o mírové jednání?

Je to samozřejmě názor legitimní a doufejme, že se nenajdou nějakí pohůnci, kteří by jej chtěli trestně stíhat, jak už se děje u názorů jen trochu vyhraněnějších. Je to ale názor mírně řečeno nedomyšlený a překvapuje mě, že jej vyslovují i někteří mnou jinak respektovaní myslitelé. Kdyby se Ukrajině závčas zbraně nedodaly, už by mohla existovat jen jako přívěsek Ruska po vzoru Běloruska, hodně lidí by tam bylo popraveno nebo zavraženo do lágrů, loutková vláda nastolena a my bychom měli ruskou brutalitu a rozpínavost na slovenských, polských, maďarských a pobaltských hranicích, s posílenými choutkami na další, co by si Putin usmyslel, že by k bratrskému Rusku mělo patřit. Nebylo by o čem jednat, a byli bychom blíž přímé válce než takto. Teprve tím, že jsme Ukrajinu včas vyzbrojili a pomáháme jí vydržet, jsme umožnili nějaké budoucí jednání, jaké by dávalo nějaký smysl mezinárodně bezpečnostní. A udrželi jsme si Ukrajinu jako „narázník“ před rozpínavostí státu, který je přímým pokračováním „říše zla“, jak Sovětskému svazu říkal Ronald Reagan.

Že nás za to čeká ekonomická krize – ta by nás čekala tak jako tak. Zkoušejme na konflikt pohlížet z širšího nadhledu. Rusko je nekonečně větším a akutnějším ohrožením svobody a demokracie, než všechny ty už nahromaděné úkazy degenerace a sebedestrukce Západu přicházející z anglosféry a EU. Při podrobném zvážení všech faktů mezi nimi není o čem váhat. Vadná demokracie je pořád o hodně lepší než dokonalá totalita.

Jak tedy dosavadní průběh ukrajinského konfliktu hodnotíte? Změnil nějaké vaše dřívější názory a postoje?

Přiznám se, že jsem byl tak intenzivně zaneprázdněn sledováním těch defektů západní demokracie, až pro mě vše na východ od Čiernej pri Čope bylo zastřené mlhou nezájmu a tedy ignorance. Rusko i Ukrajinu jsem vnímal jako společné civilizační teritorium „východoslovanství“, od něhož je podle receptu Karla Havlíčka Borovského lepší držet odstup a v němž jsem nenacházel nic hodného obdivu – kromě, jak už jsem několikrát přiznal – ruské hudby. A už mě prosím nikdo nemávejte před nosem ruskou literaturou, mám ji z mládí dost široce rozečtenou a téměř žádnou jsem pro její rozvlácnost, ukecanost, utrápenost a sebepiplání nedokázal dočíst. V roce 1968 nás okupovali nejen Rusové, ale i Ukrajinci a vrchním velitelem okupace byl Ukrajinec Grečko.

Takže když si Rusko vzalo Krym, připadalo mně to historicky možná nějak zdůvodnitelné, a zda patří tomu či onomu mě bylo celkem putna. A myslím, že jsem tu na to nebyl sám. Ale invaze Ukrajiny ukázala, že – parafrázujme si oblíbené české úsloví – „padouch nebo hrdina nejsou jedna rodina“. Tím, že byla zamířena na celou Ukrajinu, ne jen většinově ruské oblasti, už ostatně Ruskem obsazené – moje vnímání změnila, a dost dramaticky.

Jak? Přesně řečeno čím?

Odhalila několik podstatných faktů, které jsme do té doby mnozí nevnímali.

Zaprvé: Rusko je opět oním brutálním imperialistickým státem, jehož hranice – a teď cituji nějakého ruského imperiálního myslitele, jehož jméno jsem si nezapamatoval, ale jehož prý Putin obdivuje – sahají až tam, kde je zastaví někdo silnější. Či tak nějak ten citát zní.

Zadruhé: Ukrajina je – nebo se z ní stal, nebo dokonce z ní Putin touto invazí bezděky udělal – separátní národ, který touží se od Ruska odpoutat a přilnout k Evropě. A že je pro to připraven přinášet oběti, jakých by už nikdo v Evropě nebyl schopen. A že v tomto od něho máme co se učit. Donutil nás si uvědomit, jak hluboce jsme zpohodlněli a degenerovali a kolik toho musíme začít honem dohánět, máme-li jako civilizace přežít.

Zatřetí – hlavní strukturou demokracie západní Evropy zůstává NATO, i když i to je v rozkladu a zbabělecké náladě. EU se opět projevila jako maňáskové divadlo a mluvit ještě o nějaké jeho euroarmádě je vtip. Nejrozhodněji se v pomoci Ukrajině – kromě Polska, jehož se to bezprostředně dotýká – projevila Británie, jíž se to téměř nedotýká. Štědře, prakticky a okamžitě. I pod velením šaškovým, jak Putin Johnsona nazývá.

Začtvrté – katastrofální míra energetické závislosti na Rusku Evropě svazuje ruce ekonomicky. A nejvíc zvažovanou okamžitou alternativou jsou opět totalitní státy Středního východu. Mimochodem, tady by nás mohlo zajímat, že pod Británií se nachází dostatek břidličného plynu na 50 let, sděluje firma, která se jeho rešerší zabývá.

Za páté – děje se to v době, kdy má USA nejslabšího prezidenta snad celých svých dějin, který pracuje na oslabení USA a tedy Západu, a u něhož si ani nemůžeme být jisti, zda nenahrává Rusku, Číně, nebo Íránu.

A za šesté: podcenili jsme totalitní choutky našich politiků projevené už za covidu, ale teď naplno explodující v likvidaci stránek a výzvách ke špiclování a trestání jiných než oficiálně povolených názorů. I když sdílím narativ, že Rusko je agresor dopouštějící se válečných zločinů a jeho invazí se jakékoli předchozí chyby či viny Západu staly pro další vývoj nerelevantní, vnímám jakoukoli cenzuru, likvidaci stránek, a o to víc špiclování, vyhazovy z práce, nebo policejní a soudní pronásledování jakéhokoli názoru kromě nabádání k vraždě, jako hrubý útok na svobodu a demokracii a obávám se návratu k totalitnímu režimu, jaký jsem doufal, že se už nikdy v této zemi nevrátí.

Tím vším se možnosti jednoduchých řešení zamlžují. Ale jednat s Ruskem o míru bude možné teprve tehdy, až mu dojde, že touto válkou nic nezíská. Dramaticky řečeno, se to dostalo do fáze, v níž by v antickém dramatu musel zasáhnout nějaký ten „deus ex machina“, čili zákrok z nebes.

Jako třeba co?

Co já vím. Čínská okupace Sibiře. Rozpad ruské federace. Svržení Putina našťvanými generály. John Wayne s Clarkem Gablem, Yul Brynner a Sedm statečných.

Marine Le Pen se sice dle průzkumů drží statečněji než před 5 lety, leč Macron náskok lehce zvyšuje. A to ještě propukl skandál s penězi za výlohy pro Le Penovou coby europoslankyni. K čemu směřuje Francie před druhým kolem voleb?

Sledujeme zde centralistické a výrazně antidemokratické bruselské zasahování do národních voleb. Ne v tom, že podezření z defraudace by se měla vyšetřit, ale v tom, že nařčení je vzneseno pár dní před závěrečným kolem voleb, v nichž Le Penová není úplně bez šance na vítězství. Její europoslanci jsou mimo jiné nařčeni z defraudace celkem 620 tisíc eur, když sloužili v evropském parlamentě. Že údajně použili fondy EU k financování své stranické konference na témata EU, na níž se prý ale také projednávaly záležitosti čistě stranické. Le Penová všechna nařčení odmítá a nedostala zatím šanci si ten 100-stránkový spis prohlédnout, ani jí nebyla předána žádná soudní obžaloba. Jde zřejmě o událost z roku 2016. Čili vyšetřovatelé na to měli pět let. Že se to vytáhlo zrovna pár dní před závěrečnou volbou, je jednak důkaz, že to nebylo tak horké a jednak precizní ukázka záludnosti a bezcharakternosti a antidemokratičnosti úřadů EU.

A k čemu Francie směřuje? Její hlavní starostí je ilegální imigrace, vnitřní islamizace, a takzvaná "velká výměna" obyvatel a národní kultury. Le Penová jí dává šanci tento akcelerující vývoj zastavit. Pod Macronem bude pokračovat.

Jak by tedy Le Penová ještě mohla vyhrát? A odkud by mohly přejít hlasy k ní?

Snad tím, že tento podraz EU naštve dostatečný počet voličů jako netolerovatelné vměšování. Zaručených má těch 7 procent od Zemmoura a ještě možná 5 od propadlých dvou pravicových kandidátů. Levicový Mélenchon těm svým dvaceti procentům vyhlásil "ani jeden hlas Le Penové", ale má mezi nimi hodně na Macrona naštvaných "žlutých vest", které by ho mohly neposlechnout.

Ve Švédsku probíhají pouliční nepokoje. Naše média využívají poměrně neutrální termíny a přesně nevíme, co a proč se děje. Jaká je realita?

Pozoruhodná ve zprávách – nejen českých – je absence identifikace oněch "nepokojníků". Některé jim říkají "protidemonstrace", jiné dokonce "organizované zločinecké gangy". Jen Al Jazeera je dává do kontextu s nyní slaveným svátečním měsícem Ramadánem. Ta už ale neinformuje, že je to svátek emočně vyhrocený, postící se muslimové jsou snadno rozhořčitelní a vyprovokovatelní k násilí, takže sváteční oslavy leckde přecházejí ve veřejné řádění. Ve většinově islámských zemích se k tomu přidávají útoky na jinověrce, často smrtelné. Třeba v Nigérii radikálové s oblibou vyvražďují křesťanské vesnice. Počty ramadánových obětí každoročně zaznamenává spisovatel a historik islámu Raymond Ibrahim.

Ve Švédsku k naštvaní muslimských radikálů přispěl politik Rasmus Paludan, který vede volebně neúspěšnou antiimigrační stranu říkající si "Tvrdá Linie" a který se kdysi proslavil citátem "na světě bude nejlíp, až tu nebude jediný muslim". Tentokrát uspořádal demonstrace veřejného pálení Koránu v několika městech s početnou muslimskou komunitou. To zapálení se mu podařilo jen v jedné čtvrti Stockholmu, do některých dalších se už nedostal nebo si tam netroufl při zjištění, že policie neubrání sebe samu, tím méně jeho. Na jeho demonstrující stoupence a na policii zaútočili rozhořčení "protidemonstranti" kamením a snad prý i střelbou, zapalovali policejní auta, zranili okolo 40 lidí včetně 25 policistů a zničili přes 20 vozidel, včetně jednoho autobusu. Bylo to největší řádění, jaké kdy švédská policie zažila, sdělil její celostátní velitel médiím. Švédsko se tím přiblížilo Francii, která je na podobné řádění už zvyklá.

Společnost Disney je terčem výzev k bojkotu z konzervativní strany spektra. Jde o údajnou inklinaci legendární producentské firmy k sexuálním menšinám. Jak to českému čtenáři vysvětlit?

Disney vyhlásila politiku do svých filmů přidávat "queerness" – tedy všelijaké ty módní "zvláštnosti" sexuality a genderismu. Najevo vycházejí i případy pedofilie některých jejích tvůrců – tedy sexuální obtěžování dětských herců. Nejmén jeden případ už byl u soudu. Herci začínají konkrétní případy zveřejňovat a popisují psychické poruchy a traumata způsobená jednak tamní pedofilií, jednak sexualizací postav, které hráli. Produkční šéfové – a kdoví kolik je mezi nimi oněch "queerů" ("úchyl" se už říkat nesmí) – tím hodlají vnucovat neheterosexuální výchovu dětem, které v dnešní nejmladší generaci tráví čím dál víc času sledováním dětských programů v televizi. "Sexualizace dětí" tomu říká sílící protestní hnutí vyzývající k bojkotu Disneyovy produkce, včetně Disneylandu a hraček.

Následuje to po podobných protestech proti školám zavádějícím sex-genderové "vzdělávání" do výuky. Florida, kde vládne republikánský guvernér Ron DeSantis, zavedla zákon takovouto výuku zakazující. Zákon se jmenuje "Parental Rights in Education" čili "práva rodičů ve vzdělávání". Odpůrci zákona jej definují jako "otevřenou strukturalizaci transfobie a homofobie". DeSantis jej nazval "obnovením práva rodičů posílat děti do školy na vzdělání a ne na indoktrinaci". Podobný zákon už přebírá desítky států. Amerika se možná začíná probouzet k normálu a bouřit se proti wokeismu a politické korektnosti obamovského progresivismu.

A komedie týdne?

Biden ve svém ekonomickém plánu zmínil inflaci 87-krát, emise 100-krát a gender 127-krát.

Ale ta nejlepší komedie je z Británie. Tam ministryně vnitra Priti Patel vymyslela, jak zastavit příliv ilegálů z Francie: posílat je do Rwandy, kde budou čekat na prověření práva na azyl, v dohodě s rwandskou vládou. A že to samo o sobě odradí další. Hned se proti tomu zvedla vlna progresivních protestů, včetně anglikánského primase označujícího takové řešení za nekřesťanské. Pak se ale přišlo na dodatečnou smluvní podmínku "malým písmem", že Británie za to přijme neurčený počet Rwandanů, jichž by nakonec mohlo být víc než těch ilegálů. Mezitím britští rekreanti nemohou sehnat u moře ubytování, neboť tamní hotely jsou plné ilegálů na státní útraty.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

[ZDROJ](#)